

PROSTEN I NEDRE TELEMARK

dok 54

Kultur- og kirkedep. KI	
Saksnr. 03/385	Dato 011203
Yode 540	Beh. KRS

Side 1/2

27.11.03

DET KGL. KULTUR- OG KIRKEDEPARTEMENT
Kirkeavdelingen
Postboks 8030 Dep
0030 Oslo

HØRINGSUTTALELSE

Deres ref. 20003/0385 KI tmr av 10.10.2003.

1. Ang. TJENESTEORDNING FOR MENIGHETSPRESTER

Så langt jeg kan forstå, er den store endring nedfelt i §9 og §10 i forslaget og gjelder prestenes tjenstedistrikt. Jeg vil derfor begrense min uttalelse til noen kommentarer knyttet til det spørsmålet.

At alle menighetsprester får hele prostiet som sitt tjenstedistrikt, er et forholdsvis radikalt forslag, og jeg stiller spørsmål ved om de forsøk som har vært gjort, har vært mange nok og omfattende nok og har tatt tilstrekkelig hensyn til menighetenes synspunkter. Tross alt må det være hensynet til betjeningen av menighetene som må være det overordnede, ikke prestenes fritidsreglement. I alle fall berører forslaget menighetene, og jeg synes menighetsrådene burde ha vært naturlige høringsinstanser.

Min erfaring er at for folk flest, i alle fall på landsbygda, betyr det mye i forbindelse med kirkelige handlinger å ha et visst kjennskap til presten og vite hvem som er "vår" prest. Jeg er klar over at forslaget legger opp til at prestene fortsatt skal ha sitt særskilte arbeidsområde, men frykter likevel at båndene til egen menighet svekkes.

Videre frykter jeg at prestene på lengre sikt kan komme til å oppleve seg selv bare som en slags funksjonærer eller seremonimestere som flyttes rundt av prostien, og derved kan miste mye av sin identitet som åndelige ledere både i egne og andres øyne.

2. Ang. TJENESTEORDNING FOR PROSTER

§ 1 i forslaget synes jeg åpner for forskjellige tolkninger. En "leder" kan være så mangt. Og når det i § 3 brukes fagforeningsspråk og tales om "arbeidsgivers styringsrett" frykter jeg at "ledelse" kan oppfattes omtrent på samme måten som i næringslivet. Og etter min mening er det ikke ledere av den typen vår kirke trenger, men derimot "åndelige ledere" som har teologisk og sjelesørgerisk innsikt og kan arbeide for "et godt åndelig fellesskap mellom de kirkelig ansatte i prostiet", som det heter i den nåværende tjenesteordning.

I det hele synes jeg det er uheldig med sammenblandingen av kirkelig tilsyn og arbeidsgiveransvar. Det fører til at prosten i enkelte situasjoner, for eksempel ved lønnsforhandlinger og konflikter, kommer i en slags motsetningsforhold til de andre prestene i prostiet og oppfattes som arbeidsgivers representant. Spesielt i forbindelse med konflikter kan dette låse for enkle og sjelesørgeriske samtaler, som kanskje kunne ha løst konflikten på et tidlig stadium. Derfor burde etter min mening arbeidsgiveransvaret for prestene ligge i bispedømmerådet, slik at biskop og prost kunne utføre sitt tilsynsansvar primært utfra ordinasjonsløftet og vår kirkes bekjennelse og ordninger.

De andre paragrafene i forslaget synes jeg er greie, men vil i forbindelse med § 6 understreke at prosten absolutt bør utføre tjeneste som menighetsprest og ikke bli en ren administrator. Og jeg tror også at prosten bør knyttes til en bestemt menighet. Ellers kan prostetjenesten lett oppleves som en ensom og isolert tjeneste.

Sigurd Røiseland
prost